

אלי אורנשטיין

לעילוי נשמת

סבי מורי ר' יצחק אייזיק ב"ר שכנא דוד זצ"ל
וסבתי מורתי חיה שרה ב"ר חיים אשר ז"ל

תענית חתן וכלה ביום חופתם

- א. מבוא
- ב. יום החופה כיום תשובה וכפרה
- ג. הטעם לתענית ביום החופה
- ד. עד מתי יש להתענות ביום החופה?
- ה. האם הכלה חייבת להתענות?
- ו. על מי נתקבל מנהג זה?
- ז. הלכה למעשה

א. מבוא

מנהג קהילות רבות מישראל שהחתן והכלה מתענים ביום החופה. ננסה לברר את מקורו של מנהג זה ואת טעמיו. כמו כן, נברר האם מנהג זה נתקבל בכל קהילות ישראל, או שמא רק בחלקן.

ב. יום החופה כיום תשובה וכפרה

הטעם הידוע לתענית חתן וכלה ביום חופתם, הוא שיום זה הוא יום תשובה וכפרה שלהם. הגמרא ביבמות דף סג, ב אומרת:

אמר רבי חמא בר חנינא: כיון שנשא אדם אשה עונותיו מתפקקין, שנאמר: "מצא אשה מצא טוב ויפק רצון מה" (משלי יח, כב). במערבא כי נסיב אינש איתתא, אמרי ליה הכי: 'מצא' או 'מוצא', 'מצא', דכתיב: "מצא אשה מצא טוב" (שם), 'מוצא', דכתיב: "ומוצא אני מר ממות את האשה" (קהלת ז, כו).

ומפרש רש"י: מתפקין - נסתמין, לשון "ויפק", כמו פוקקין הנקבים (שבת קכה, ב). ומבאר העיון יעקב, שעוונותיו של החתן "נסתמים", ואינם נמחלים באופן אוטומטי, אלא תלויים ועומדים על צד הספק, אם זכויותיו של החתן מרובות או חסרות. וזהו שאמר הכתוב: "מצא אשה מצא טוב" - אם זכה לאשה טובה, מעיד הדבר שגם זכויותיו מרובות, ולכן נמחלים לו כל עוונותיו. ברם, אם לא זכה - אין נמחלים לו. וכן מפרש העץ יוסף, ומוסיף ואומר, שאפילו עוון הרהור עבירה שהיה לו עד היום - נמחל לו. על פי זה, מתבארים דברי חז"ל: "זכה - עזר, ואם לאו - כנגדו" (בראשית רבה יז) - שאם זכויותיו מרובות - נעשית לו אשתו כעזר.

על פי הסבר זה, יובן מדוע באה בסמוך שאלת בני מערבא: "מצא או מוצא"; שכן בשאלה זו, נותן החתן את דעתו לדרגתו ולמצבו הרוחני, שייטכן הדבר שבמשך חייו לא נתן את ליבו לדבר זה, ועכשיו כשבא בברית הנישואין עם בחירת ליבו, יכול לאמוד את דרגתו על פי מידותיה. אם מצא בת זוג טובה ובעלת מידות, על כורחך שגם דרגתו הרוחנית גבוהה, ואם לאו מעיד הדבר על דרגתו הוא.

הריא"ף (הרב יאשיהו פינטו, מובא בספר עין יעקב) מקשה: אם כוונת הגמרא לומר שעוונותיו של החתן נמחלים - מה טעם נאמר עוונותיו "מתפקין", היה לו לומר נמחלין! ועוד קשה, שבני מערבא היו שואלין את החתן: "מצא או מוצא", כיצד יכול החתן בן לילה אחד, לדעת אם מצא אשה טובה או אשה רעה, שהרי דבר זה מתברר במשך הזמן! ועוד קשה, מהי התועלת בשאלה זו? ממה נפשך - אם היא אשה טובה, אז גם ללא דבריהם היא טובה, ואם מצא אשה רעה מה תועיל שאלתם? ובמקום לנחמו, צעורי קא מצערי ליה! מסביר הריא"ף ואומר, שאף על פי שמתכפרין לחתן עוונותיו, מכל מקום, מה שחטא אינו נמחק לגמרי, אלא כל חטאיו אשר חטא מונחים בקופסה, ונסתמין שם לראות מה יהא בסופו, אם לאחר נישואיו יתהלך האדם בתומו ויהיה צדיק, ילך בדרך ישרה ולא ישוב עוד לכסלה, אז יזכה שעוונותיו יימחלו לו לגמרי, ולא יזכרו עוד חטאיו, ואדרבה על חטאים אלו יוסיף חיים משום שיהפכו לו הזדונות לזכויות. ברם, אם חלילה וחס ישוב לכסלה לאחר נשואיו ויחטא ואשם, אז יגלגלו עליו כל עוונותיו הראשונים, ויצרפום לשאר חטאיו.

דבר זה נרמז בכתוב - אם האדם ש"מצא אשה" הלך בדרך ישרה וטובה, ועשה מצוות וזכויות, הרי שהוא "מצא טוב" - ולכן מתקיים בו ש"ויפק" נעשה "רצון מה"'. כלומר, אותם עוונות וחטאי נעורים, שהתפקו ונסתמו בשעת הנישואין, לא רק שנמחלין לו לגמרי, אלא הם נעשים "רצון מה"', ונחשבים לו כזכויות וכמצוות, ועולים לרצון לפני ה'.

זאת הייתה כוונת בני מערבא, שהיו שואלין את החתן "מצא או מוצא", שהיו רוצים להזהירו ולהדריכו בדרך ישרה, לכן היו אומרים לו: ראה נתנו לפניך שתי דרכים - ישנה דרך ישרה לפניך, אם תלך בה, אז תקיים מקרא שכתוב "מצא אשה". דהיינו, אם תשתדל למצוא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם, אז יתקיים בך גם סוף הפסוק "ויפק רצון מה"', שדברי חטאות ועוונות המתפקין ונסתמין בשעת הנישואין, כולם יהיו לרצון ויחשבו כזכויות לפני ה'. אולם, אם תחזיק ברשעתך, שאז נאמר עליך המקרא "מוצא אני מר ממות

את האשה", אז תפסיד את האפשרות שהייתה לך בעת נישואיך, שימחלו לך עוונותיך, ועתה מתגלגלים הם עליך לחובה.
 אם כן, שאלת בני מערבא: "מצא או מוצא" אינה מתייחסת לעבר, אם מצא אשה טובה או רעה (כפי שפירש העיון יעקב), אלא באה לייעץ ולהנחות אותו לעתיד, כיצד עליו לנהוג כדי שימחלו לו עוונותיו.
 בעיון יעקב מובא הסבר אחר בשם הירושלמי (ביכורים פ"ג ה"ג), שכל אדם שנושא אשה נמחלים לו כל עוונותיו. וזו לשון הירושלמי:

(מניין שנמחלין עוונותיו של) חתן (שנאמר): "וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל" (בראשית כח, ט). וכי מחלת שמה? והלא בשמת שמה!
 אלא (מלמד), שנמחלו לו כל עוונותיו.

משמע, שאפילו חתן רשע כעשיו שנשא אשה רעה, נמחלים לו כל עוונותיו¹.

ג. הטעמים לתענית ביום החופה

המנהג להתענות ביום החופה הינו מנהג קדום, והובא כבר בספר המנהגים דק"ק ורמיישא (לרבי יוזפא שמש זצ"ל):

מנהג שהחתן והכלה, בין שהוא בחור ובתולה, ובין שהוא אלמן שנושא אלמנה, מתענין ביום החופה, אף אם הוא בר"ח וביום שאין אומרים בו תחנון.

וכן כתב הרמ"א מנהג זה (אבן העזר סא, א):

ונהגו שהחתן והכלה מתענין ביום החופה.

1. בפרישה (אבן העזר סימן א, ס"ק ו), מובאים שני פירושים בהסבר הפסוק "ויפק רצון מה". לפי הפירוש הראשון, רצון הבורא הוא שישא האדם אשה כדי לקיים את תכלית הבריאה, כמו שנאמר: "לא תהו בראה, לשבת יצרה" (ישעיה מה, יח). בעשות האדם את רצון הבורא מקבל שכר, שהקב"ה פוקק (סותם) בעד עוונותיו שלא יהיו נראים.
 לפי פירוש זה - הנישואין הם המטרה, ופקיקת העוונות היא השכר שהאדם מקבל בקיום המטרה. ובהגות הכתונת פסים על הפרישה כתב פירוש נוסף, כי רצונו של הבורא הוא, שהאדם יהיה נקי מעוונות, וכדי להגיע למטרה זו נתן לנו הקב"ה אמצעי - והוא הנישואין. כלומר ע"י מעשה הנישואין, האדם מוציא (= "ויפק") רצון מה', שהוא מחילת העוונות.
 לפי פירוש זה, הנישואין הם רק אמצעי המביא לידי המטרה, שהיא מחילת העוונות.

מצינו בראשונים ובאחרונים טעמים נוספים לתענית זו שמתענים החתן והכלה ביום חופתם. ונפרטם אחד לאחד.

הבית שמואל, (שם, ס"ק ו) מביא בשם המהר"ם מינץ שני טעמים למנהג זה: א. משום שיום חופתם הוא יום שליחה שלהם, ונמחלים להם עוונותיהם. השל"ה הקדוש² מוסיף ואומר, שהחתן והכלה צריכים לצום ולהתעורר לעשות תשובה ביום חופתם, ולעורר את לבבם לשוב אל ה' בתשובה שלימה. וזאת משום שהקב"ה מוחל להם על עוונותיהם ביום זה מחילה גמורה כי זו עת רצון, ותשובתם מקובלת בעת ובעונה הזו. בדבריו הוא מציין שעליהם לקבל על עצמם את שלושת מרכיבי התשובה: חרטה, וידוי ועזיבת החטא, על כל החטאים מיום הוולדם עד היום הזה, ולקבל עליהם לעתיד לבוא לעבוד את ה' באמת ובתמים. מלבד זאת עליהם להתפלל, שהקב"ה ישרה שכנתו ביניהם, כמאמר חז"ל: "איש ואשה - שכינה ביניהן" (סוטה יז, ב).

ב. אם יאכלו ביום חופתם, קיים חשש שישתכרו, ולא תהיה דעתם מיושבת עליהם בשעת הקידושין. לפי טעם זה, בימים שאין מתענים בהם, עליהם להיזהר שלא לרדוף אחר מותרות מאכל ומשתה. השל"ה הקדוש (שם) כותב, שעל החתן והכלה להתנהג ביום החופה בקדושה, בטהרה ובכבוד ראש ולא מתוך קלות הדעת, כפי שנוהגים במספר מקומות, שהחתן והכלה יושבים ומשחקים בקלפים וכיוצא בזה ולאחר מכן נכנסים לחופה מתוך קלות ראש.

הנפקא מינה בין שני טעמים אלו, היא במקרה שהחופה נערכת מבעוד יום: האם עליו להשלים את תעניתו עד צאת הכוכבים, כדין כל שאר תעניות, אם לאו? על פי הטעם הראשון, חייב החתן להשלים את תעניתו עד צאת הכוכבים כדין שאר תעניות. וכן כתב הב"ח (אורח חיים סוף סימן תקסב), שיש מקום להקל על החתן ולהתיר לו לשתות כבר בתחילת שקיעת החמה, אף שעדיין לא לילה. אולם, קודם תחילת שקיעת החמה אסור לו לשתות. אם כן, לפי טעם זה, שיום זה הוא כעין יום הכפורים שלו, על אשר נמחלים לו כל עוונותיו - ראוי לו שיתענה, ויש לתענית זו תוקף ככל שאר תעניות, שצם בהם עד צאת הכוכבים. ברם, על פי הטעם השני, אינו מחויב להשלים את התענית עד צאת הכוכבים, שכן כל טעם התענית הוא כדי למנוע אפשרות שהחתן ייכנס שתוי יין לחופה, ולאחר שהתקיימה החופה, שוב אין טעם לצום.

ג. טעם נוסף כותב המהר"י מברונא (מובא בספר נישואין כהלכתם עמוד קצח, ל), על פי הגמרא (שבת ל, א): "ליכא כתובה דלא רמו בה תיגרא". פירוש, אין כתובה שלא באים בה לידי מריבה, ומשום כך נהגו להתענות ביום החופה, כדי לבטל את הגזירה, שלא יבואו לידי ריב בעת החתונה.

ד. בספר הרוקח הגדול (לרבינו אלעזר מגרמיזא), כתב:

מה שמתענין החתנים עד לאחר הברכה, מפני שמצוה חביבה עליהם כדרך שעושין חסידים הראשונים, שהיו מתענים על מצוה חביבה, כגון לולב ושאר דברים.

כלומר, כיוון שמעשה הקדושין הוא מצוה חביבה, נהגו להתענות ביום החופה. בספר קדושת לוי (למוהר"ר לוי יצחק מברדיטשב), פירש את הפסוק: "לא אכל עד אם דברתי דברי" (בראשית כד, לג), שכשבא אליעזר לקדש את רבקה בשליחות יצחק, אמר ללבן כי לא יסכים לאכול עד אשר יקדש את רבקה, וזאת משום שעל החתן לצום ביום הקדושין ונאסר באכילה עד שיקדש. וזה פירושו: "לא אכל עד אם דברתי דברי", כלומר, לא אוכל עד אשר אקדש. הסבר נוסף המובא בסמוך מדוע דחה אליעזר את הסעודה, משום שרצה לאכול סעודת מצוה, ולכן אמר שלא יאכל עד שיאמר את דבריו, דהיינו, שיגמור תחילה מעשה הקידושין, כדי שתהיה הסעודה סעודת מצוה, ורק אז ישב לסעוד. האדר"ת למד מטעמו של הרוקח, שכל מנהג התענית אינו מצד הדין אלא ממידת חסידות, שהרי מן הדין מותר לטעום קודם נטילת לולב. לפי הסבר זה, ייתכן שטעימה תהיה מותרת לחתן לפני החופה.

ה. בתשב"ץ (סימן תסה) כתב, שכשם שהתענו ישראל בעת מתן תורה, כך החתן מתענה ביום חופתו, שכן, עם ישראל במעמד הר סיני הושווה לכלה הנכנסת לחופתה, וכל מנהגי חתן וכלה נלמדים ממתן תורה.

ו. מובא בשדי חמד (מערכת חתן וכלה אות ד), צד נוסף לטעם השכרות. קיים חשש שאם החתן ישתכר וירבה בשתיית יין, הוא יקיא את כל אכילתו ושתייתו, ויגרום בכך שתהפך השמחה לתוגה. חשש נוסף הוא שמא יבואו על ידי השכרות לריב בין איש לרעהו, ויקללו זה את זה, והשמחה תהפוך לצער רב. לכן, ידאג החתן לבל ימצא דבר המשכר בכל ימי החופה, לא אצלו ולא אצל המוזמנים - ואז יזכה שתהיה שמחתו שלמה, ואיש על מקומו יבוא בשלום.

ז. מובא בפרקי דרבי אליעזר (פרק טז):

החתן דומה למלך. מה המלך לובש בגדי כבוד, כך החתן לובש בגדי כבוד כל שבעת ימי המשתה. מה המלך הכל מקלסין אותו, כך החתן הכל מקלסין אותו כל שבעת ימי המשתה. מה המלך פניו מאירות כאור החמה, כך החתן

2. שני לוחות הברית, חלק שער האותיות, סדר ברכת נישואין עג, א ד"ה וצריכין.

פניו מאירות כאור החמה, שנאמר: "והוא כחתן יוצא מחופתו וגו'" (תהילים יט, ו).

על פי דברים אלו ניתן לראות, כי קיים דמיון רב בין חתן למלך, והם מושווים זה לזה. כתוב בגמרא בראש השנה (טז, א):

רבי יוסי אומר: אדם נידון בכל יום שנאמר "ותפקדנו לבקרים" (איוב ז).

ובהמשך:

וא"ר חסדא: מלך וצבור - מלך נכנס תחילה לדין³, שנאמר: "לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו" (מלכים א ח, נט).

על פי הגמרא בראש השנה ניתן להבין כי המלך נכנס תחילה לדין, בכל יום, לפני הקב"ה. אם כן, לפי מה שראינו בפרקי דרבי אליעזר, שהחתן דומה למלך, שייך לומר שיום החופה הוא כעין יום הדין של החתן. על כן, מן הראוי שיתענה ביום זה, כדי שידונו אותו לכף זכות.

ד. עד מתי יש להתענות ביום החופה?

א. הבאנו לעיל נפקא מינה בין שני הטעמים שהביא הבית שמואל בשם המהר"מ מינץ, כאשר החופה נעשית מבעוד יום. לפי הטעם הראשון, על החתן להשלים את התענית עד צאת הכוכבים, ולפי הטעם השני, מספיק להתענות עד החופה. אולם, מובא בעזר מקודש (אבן העזר, סא), שכאשר החופה נעשית מספר שעות קודם המנחה, מותר לחתן ולכלה לאכול מיד לאחר החופה, ואין צורך שימתינו עד צאת הכוכבים. וכותב עוד, שאף לטעם הראשון שהבאנו, אין צורך להשלים התענית עד צאת הכוכבים. שכן לפי טעם זה, שיום זה הוא כעין יום הכפורים שלהם, אז כמו שביום כפור לאחר תפילת נעילה אוכלים ושותים ושמים ועושים יום טוב, משום שאנו בטוחים שהקב"ה מחל לנו על כל עוונותינו, כך הדבר גם פה - 'לאחר החופה' נחשב כגמר נעילה שלהם, שכבר נמחלו כל עוונותיהם, ועכשיו זהו יום טוב שלהם ואסור להם להתענות מכאן והלאה. לכן, לפי טעם זה, אינם צריכים להשלים התענית עד צאת הכוכבים.

וכן כתב בנחלת שבעה (יב, טו).

על פי הסבר זה, לפי שני הטעמים מספיק להתענות עד לאחר החופה, ולא כפי שראינו לעיל.

3. הגמרא בעבודה זרה (ב, ב) מביאה שני טעמים לדבר: א. אין זה דרך ארץ להושיב את המלך בחוץ כשהציבור נידון בפנים. ב. המלך נכנס תחילה לדין, לפני שירבה חרון אפו של הקב"ה על פשעי הציבור, שמה יפרע הקב"ה את סורחניו של הציבור מן המלך.

ב. יש לדון מה יקרה כאשר אחרו את החופה לתוך הלילה. לכאורה, לפי הטעם הראשון מספיק להתענות רק עד צאת הכוכבים כדין כל שאר תעניות, ואילו לפי הטעם השני יש להתענות עד החופה ממש.

כתב החכמת אדם (כלל קטו, ב; וכן מובא בפתחי תשובה אבן העזר סא, ס"ק ט), שאם אחרו את החופה עד אחר צאת הכוכבים, יש לסמוך על הטעם הראשון, ואין צריך להתענות אלא עד צאת הכוכבים, כיוון שתענית זו לא מוזכרת כלל בגמרא, קיבלו חכמים על עצמם שלא להתענות יותר משאר תעניות, ולכן יצום רק עד צאת הכוכבים.

ג. יש לדון, מה יהיה הדין במקרה שמלכתחילה נקבע זמן החופה לתוך הלילה. האם יש להתענות באותו יום, והרי לכאורה אין זה יום התענית?

ונחלקו בזה הפוסקים: בערוך השולחן (אבן העזר סא, כא), וכן בקיצור שולחן ערוך (קמו, א) כתבו, שיש להתענות עד לאחר החופה, משום שחוששים שטעם התענית הוא כדי שלא ישתכרו.

אולם, יש מהפוסקים המקלים ואומרים, שמספיק להתענות עד צאת הכוכבים. וטעמם הוא, שעיקר סיבת התענית היא מפני שזהו יום מחילת עוונות, ומשום שנהגו לצום ביום החופה, הרי שעליהם לצום יום שלם, גם אם החופה נערכת לאחר צאת הכוכבים. מכל מקום, אין צורך להמשיך את הצום עד לחופה, ודי להם במה שצמו כל היום. אך עליהם להזהר, לבל ישתו משקאות משכרים עד לאחר החופה.

ד. בשו"ת מהר"י מברונא (סימן צג) כתב, שפשט המנהג בכל קהילות ישראל שאין החתן אוכל עד שיצא מחופתו, והטעם הוא, כדי שלא ישתכר או, כדי שלא יאמרו שהיה שיכור בשעת הקידושין וקידושי טעות הו.

ה. האם הכלה חייבת להתענות?

מובא ברמ"א (אבן העזר סא, א): "שנהגו שהחתן והכלה מתעניין ביום חופתן". לפי דבריו אלו ניתן לראות, כי המנהג להתענות חל על החתן והכלה כאחד. כמו כן הובא לעיל בספר המנהגים דק"ק ורמיישא שהן החתן והן הכלה מתענים ביום החופה, ואין כל חילוק ביניהם לעניין זה. ברם, מובא בשדי חמד (שם), שאבותינו הקדושים הנהיגו את מנהג התענית רק לחתנים ולא לכלות. זאת משום שבבית החתן עורכים משתה ושמחה ביום החופה, וכל הבחורים באים לביתו אוכלים, שותים ושמחים בריקודים תופים ומחולות, ושכיח הדבר שיבוא החתן לידי שכרות על ידי המשתה. אולם, בבית הכלה אין נוהגים לקיים משתה ושמחה, ולכן שם לא קיים הטעם של שכרות. משום כך, הנהיגו שדווקא החתנים יהיו מתענים ביום החופה, משום שאצלם שייך טפי הטעם של שכרות. כמו כן, כתב הבן איש חי

(חלק א פרשת שופטים, סעיף יג), שמנהג התענית חל דווקא על החתנים ולא על הכלות:
 "ודוקא החתן, אבל הכלות לא נהגו בכך".

ו. על מי נתקבל מנהג זה?

בקהילות אשכנז נתקבל המנהג ונשתרש, כפי שראינו שהובא בספר המנהגים דק"ק ורמיישא, וכן כתב הרמ"א. החיד"א, בספרו ברכי יוסף (אורח חיים תע, אות א), כתב שבני אשכנז ופולין, רבבות אלפי ישראל, נוהגים להתענות ביום החתונה, וכן כמה עיירות משאר מחוזות נהגו כמותם במנהג זה. אף בחלק מקהילות ספרד התקבל המנהג, וכן מובא בבן איש חי (שם):

נוהגין שהחתן מתענה יום שנכנס בו לחופה... ופה עירנו נוהגים בכך. ודוקא החתן, אבל הכלות לא נהגו בכך, ולא נזדמן שום כלה מתענה קדם החופה כלל".

וכתב בערוך השולחן (שם), שאם קשה התענית מאוד על החתן והכלה - אינם חייבים להתענות. אולם, עליהם להזהר שלא לשתות משקאות משכרים, ולא לרדוף אחרי מותרות מאכל ומשתה באותו יום.

הרב עובדיה יוסף שליט"א כותב בספרו יביע אומר (חלק שלישי אבן העזר ט, אות ה), שבזמן הזה שעלו רוב תושבי בגדד וסביבותיה לארץ הקודש, יכולים הם לבטל מנהג זה ולא להתענות, יתרה מזאת, על החתנים לאכול ולשתות ביום חופתם, מפני שיום זה הוא יום טוב שלהם. ואלו המחמירים על עצמם להתענות, נוהגים שלא כראוי, משום שדוחים שמחת יום טוב שלהם.

ז. הלכה למעשה

שאלתי את ראש הישיבה, הרב רבינוביץ שליט"א: כיצד יש לנהוג הלכה למעשה? והשיב לי, כי עיקר טעם התענית הוא משום שכרות, כדי שלא ייכנס החתן שתוי יין וקל דעת למעמד רציני וחשוב זה, ויאמרו לאחר חופתו כי קידושי טעות הוו, שקידש מתוך שכרות ולא מתוך צלילות הדעת. על כן, נהגו לצום ביום זה. לעניין עד מתי יש לצום ביום זה, השיב ואמר, כי אם החופה נערכת מבעוד יום, אין לצום אלא עד החופה, שכן עיקר הטעם הוא למנוע שכרות. ברם, אם נערכה החופה לאחר צאת הכוכבים, רבים מהאחרונים סוברים שיש לצום עד לאחר החופה, מהטעם שצוין לעיל.

4. ונראה הטעם שהקלו לגבי כלה, מפני שלא שכיח שכרות אצל כלה.

אולם, רבים אחרים מקילים כאשר החופה מתאחרת זמן רב לאחר צאת הכוכבים, ואומרים שיתענה רק עד צאת הכוכבים, אך עליו להזהר לבל ישתה משקאות משכרים. מנהג זה נתקבל ברובו בקהילות אשכנז, אך קהילות הספרדים והתימנים לא קיבלו עליהם לצום ביום זה.